

[Himmelstrup.]

Afskrivningsreglerne er jo ganske overordentlig indviklede og må tages op til samlet drøftelse, og udvalget stiller derfor intet ændringsforslag på det givne grundlag.

Af de stillede ændringsforslag skal jeg først nævne dem, der er stillet til lovforslagets § 2.

Under nr. 1 er der stillet et mindre ændringsforslag, som går ud på en udvidelse af det såkaldte hovedstadsområde derved, at kommunen Store Magleby på Amager inddrages i hovedstadsområdet. Begrundelsen herfor er rent geografisk, idet forholdet er det, at denne kommune ligger som en art enklave ude på Amager mellem andre kommuner, der er inde under hovedstadsområdet; i betænkningen er der nævnt Taarnby og Dragør. Derimod har udvalget ikke ment at kunne gå med til også at inddrage Brøndbyernes kommune, som har udtalt nøjagtigt det samme ønske i en henvendelse, der også findes optrykt i betænkningen.

Under ændringsforslag nr. 2, ligeledes til § 2, er der stillet forslag om, at det såkaldte nedslagsbeløb for forsørgere i hovedstadsområdet forhøjes med 100 kr. til 2 500 kr., medens forslaget oprindelig gik ud på, at det skulle forhøjes til 2 400 kr. Der har for udvalget været forelagt et materiale, som synes at godt gøre, at det af rent prismæssige grunde vil være rimeligt at foretage denne forhøjelse; såvel udvalget som ministeren har fundet en forhøjelse med 100 kr. af dette nedslagsbeløb rimelig, og det er dette, ændringsforslag nr. 2 giver udtryk for. I betænkningen slås det fast, at det eengangstillæg, som alders- og invaliderentemodtagere skal have pr. 1. januar 1952, ikke skal beskattes; selvom det udbetales i indeværende kalenderår, skal det ikke medtages på selvangivelsen for 1951 og skal altså overhovedet ikke være genstand for beskatning, hvad der vist er udtryk for en opfattelse, som har været almindelig indenfor udvalget.

Endelig har udvalget foreslået — det er ændringsforslag nr. 3 —, at der i lovforslaget indføjes en ny paragraf, § 7, som tager sigte på at gennemføre noget helt nyt i skattelovgivningen, nemlig fastlæggelsen af et såkaldt lønmodtagerfradrag på 300 kr., dog højst 10 pct. af lønnen. Kravet herom har været fremme til forskellig tid og med forskellig grundelse; det var fremme under forhandlingerne i skattelovskommissionen, og det har også været fremme under tidligere behandlinger af ligningsloven i dette høje ting. Det kan ikke nytte at skjule, at der har været nogen uenighed om ønskeligheden heraf, men kravet blev fremført meget

stærkt ved sagens første behandling; det gik da ud på, at der skulle fastsættes et lønmodtagerfradrag af 400 kr. Tanken var først og fremmest den, at dette faste lønmodtagerfradrag skulle afløse en række mindre fradrag som fradrag for befordring, det såkaldte smudsfradrag, fradrag for redskabsbenyttelse og en række andre ting, som utvivlsomt væsentligt er gennemført ad administrativ vej, så at de i virkeligheden har været til stor gene for ligningsmyndighederne.

Som det fremgår af det stillede ændringsforslag, er det meningen, at hvis disse små fradrag, som nu tænkes afløst af et fast lønmodtagerfradrag, overstiger de 300 kr., som er lønmodtagerfradragets beløb, skal der en særlig dokumentation til. Jeg vil gerne understrege, hvad der også fremgår af stk. 4 i den nye paragraf, at den del af indkomsten, som kan blive genstand for et sådant fradrag, kun er den rene løn, altså ikke honorarer; til beroligelse for mange er det fremhævet i betænkningen, at f. eks. det vederlag, som rigsdagsmænd får, ikke kan blive genstand for et sådant fradrag. Det kan ikke skjules, at denne ændring, navnlig sammenholdt med det af den højtærede finansminister oprindelig fremsatte forslag om forsikringsfradragets forhøjelse fra 400 til 600 kr., naturligvis vil medføre et vist provenutab, og spørgsmålet om at yde kompensation for dette provenutab, for så vidt angår den nedgang i provenuet, som indførelsen af et lønmodtagerfradrag vil medføre, har da også været fremdraget i udvalget. Jeg skal på partiet venstres vegne udtale, at vi er villige til at diskutere spørgsmålet om kompensation for det provenutab, der herved vil fremkomme, altså alene ved indførelsen af et lønmodtagerfradrag. Under hvilken form denne kompensation skal tilvejebringes og størrelsen af den, må vi til sin tid tales ved om. Man er ikke helt klar over, hvor stort provenutabet vil blive, men det når man ganske sikkert til klarhed over under de videre forhandlinger om hele denne sag.

Med disse få ord skal jeg anbefale udvalgets enstemmige indstilling og de ændringsforslag, der er stillet i betænkningen, og som alle har fået tilslutning fra den højtærede finansminister.

Der er udenfor betænkningen stillet en række ændringsforslag. De foreslåede ændringer ville utvivlsomt have stor finansiell rækkevidde; jeg skal ikke gøre dem til genstand for omtale, da de sikkert vil blive omtalt af de ærede forslagsstillere.

Alfred Jensen: Der er ikke i udvalgets betænkning større sensationer, specielt ikke